

ljenske potrebe. Dolgo jih bode še tepla šiba božja! Preveč so pozabili starogrški pregovor: ‚Za delo dajó človeku bogovi vsakovrstne dobrote‘. Dandanes je svet na Zemlji takó izprijen, da je izobraženeža človeka dela sram.«

»Pač res, dolgo jih bode še tepla šiba božja,« pristavi Sokrat, »če je takó, kakor govoriš. Vse je torej pozabljeno, kar sem časih razjasnjeval ljudem! To že veste, kakó sem se jim zameril, učéč, da rojstvo brez svoje vrednosti ne daje nikakeršnih pravic. Lahko si mislite, kakó sem razžalil bogatine Midija, Aristokla i. dr., ko sem jih kazal mladeničem, češ: ‚Ne bodite takó lení, ne takó mehkužni!‘ — Če hoče imoviti človek, da mu kaj hasne imetje, biti mora brez strastij. Učil sem, naj se vzgaja mladina takó, da bode mož veselo, uspešno in v blaginjo svojega národa opravljal obče posle: vladarske, vojaške, mornarske, rudarske, poljedelske, obrtne in trgovske. Mladina se vzgajaj takó, dejal sem, da bode žena ne samó po besedi, nego dejanski ohraniteljica domačega reda in snažnosti; za blaginjo svoje družine to, kar je matica pri čebelah!«

(Konec prihodnjíč.)

Pri vinu.

Oče moj in mati,
Vama bodi hvala,
Ki v tujino meni
Vinca sta poslala.

Vince góre naše,
Okrepčaj mi grlo.
V srci mi oživi,
Kar bi v njem zamrlo! . . .

Vročá kaplja tvoja
Žile je ogrela,
Duša zaslepljena
Vriska mi vesela.

Rožne gledam dôle,
Solnéne zrém planine
In po njih vzbujene
Mladih dnij spomine . . .

Dosti kapelj, dosti!
Kdo bi znal, da vánje
Kmet je pri trgatvi
Vlival take sanje!

Rástislav.

